

Книга Даниїла - номер сто двадцять два

Відкриття істини: подорож через 11-й розділ книги Даниїла та потрясіння Божого народу

Jeff Pippenger
2024-03-07

Коли світло одинадцятого розділу книги Даниїла, віршів 40–45, було розкрито у час кінця в 1989 році, вороги істини чинили опір, який дозволив Богові відкрити істини для захисту основних положень цього уривка, які згодом стали предметом і центром нападів Сатани. Ту суперечку щодо істини й омани в тій історії Святий Дух використав, щоб визначити певні пророчі правила, які мали ще більше примножити знання, що було розкрито, і надалі випробувати останнє покоління історії землі. Ми розглядали «потрійні застосування пророцтва» і визначали ці застосування як основне правило, виявлене через процес опору, який у ті минулі дні ініціював Сатана. Той суперечливий процес Сестра Вайт називає «струшуванням».

"Мені вказали на провидіння Бога серед Його народу і показали, що кожне випробування, здійснюване очищувальним, перетоплювальним процесом над тими, хто визнає себе християнами, виявляє, що дехто є шлаком. Чисте золото не завжди виявляється. У кожній релігійній кризі дехто піддається спокусі. Боже потрясіння розвіює безліч людей, мов сухе листя. Процвітання примножує масу сповідників. Злигодні вичищають їх із церкви. Як клас, їхній дух не є твердим у Бозі. Вони виходять від нас, бо не з нас; бо коли через слово постає скорбота чи переслідування, багато хто спокушається." Свідчення, том 4, 89.

«Потрясіння» виникає, коли істину розпечатує Лев із племені Юдиного, а потім її представляють.

Я запитала про значення потрясіння, яке я бачила, і мені було показано, що його спричинить пряме свідчення, викликане настановою Правдивого Свідка Лаодикійцям. Це матиме свій вплив на серце того, хто це прийме, і спонукатиме його піднести стяг і виголошувати пряму істину. Дехто не витримає цього прямого свідчення. Вони повстануть проти нього, і саме це спричинить потрясіння серед Божого народу. Ранні твори, 271.

Запровадження "правди" завжди спричиняє потрясіння, і правда, яку було відкрито у 1989 році, зробила саме це. Одним із позитивних наслідків опору, спрямованого проти правди, стала розробка сукупності правил для обґрунтування зростання знання в роки, що настали після 1989-го. Розробка цих правил відбувалася паралельно з розробкою сукупності правил у період міллеритів. Усі потрійні застосування біблійного пророцтва сприяють ясності подій останніх днів.

Трикрратні застосування Риму та Вавилону встановлюють взаємовідносини між жінкою та звіром, на якому вона сидить і над яким царює, протягом історії кризи недільного закону, що водночас є історією Божого виконавчого суду над блудницею Вавилонською.

Потрійні застосування «посланця, який готує шлях для Посланця Заповіту», а також «Іллі», визначають працю та вістку у двох періодах, що ілюструють закінчення часу випробування в останні дні. Перший період починається з першого голосу вісімнадцятого розділу Об'явлення, що означає початок дослідчого суду над живими для лаодикійського адвентизму, а останній період починається з другого голосу вісімнадцятого розділу Об'явлення, що означає виконавчий суд над блудницею Вавилону.

Потрійні застосування Рима і Вавилону представляють зовнішню історію Божого народу останнього часу, тоді як потрійні застосування Іллі та посланця, який готує шлях, представляють внутрішню історію Божого народу останнього часу. Потрійне застосування трьох лих вказує на вістку, що проходить крізь обидва періоди, які разом представляють завершальний період суду, що починається з дому Божого, а потім — над тими, хто поза Божим домом. Три лиха вказують, що іслам є вісткою пізнього дощу, а також зняряддям суду, яке Бог застосовує проти тих, хто примушує все людство поклонитися сонцю. Завершення суду представляє «дні Божої помсти» як над Його відступницькою церквою, так і над нечестивими поза Його церквою.

Коли Ісус уперше розпочав Своє служіння у Назаретській церкві, Він використав шістдесят перший розділ книги Ісаї, щоб окреслити Своє служіння, звістку та діло, які включали визначення часу Божої помсти. Його служіння, звістка та діло були прообразом служіння, звістки та діла ста сорока чотирьох тисяч, бо вони пророчо йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов.

Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав мене благовістити вбогим; послав мене перев'язати розбитих серцем, проголосити полоненим свободу, а ув'язненим — відчинення темниці; проголосити рік Господнього благовоління і день помсти нашого Бога; потішити всіх, хто сумує; дати тим, хто сумує в Сіоні, — замість попелу вінець, олію радості — замість жалоби, одержу хвали — замість духа скорботи; щоб їх назвали деревами праведності, насадженням Господнім, щоб Він прославився. І збудують давні руїни, піднімуть колишні спустошення, і відновлять зруйновані міста, спустошені багатьма поколіннями. І стоятимуть чужинці та пастимуть ваші отари, а сини чужоземця будуть вашими орачами та виноградарями. А вас назвуть Священиками Господніми; Слугами нашого Бога вас зватимуть; достатки народів будете споживати, і їхньою славою будете хвалитися. Ісаїя 61:1–6.

Ісус був помазаний під час Його хрещення, і ця віха є прообразом 11 вересня 2001 року, коли помазання Святого Духа почало сходити на тих, хто визнав, що виливання пізнього дощу в останні дні було прообразно представлено історією міллеритів, яка була тими стародавніми спустошеними місцями, що їх сто сорок чотири тисячі знову відбудують, коли вони повернуться до стародавніх стежок Єремії.

Вістка про праведність Христа із заклоту 1888 року знову стала теперішньою істиною, і вістка із заклоту 1888 року була благою звісткою, що має силу перев'язувати розбиті серця, але безсила відкрити закам'янілі серця тих, хто має очі, щоб бачити, але не сприймає, і має вуха, щоб слухати, але не розуміє. Вістка про праведність Христа із заклоту 1888 року була також посланням до Лаодикії, яке тоді знову надійшло, щоб відчинити двері в'язниці тим, хто був полонений гріхом, Тим, Хто має владу відчинити двері, яких жодна людина не може відчинити, і зачинити двері, яких жодна людина не може зачинити.

11 вересня 2001 року ті, хто мали нести ті добрі вісті, також мали проголошувати рік Господнього благовоління та день Божої помсти. Рік Господнього благовоління також розпочався тоді, і Він цілком готовий прийняти покаєння лаодикійця, аж доки день Божої помсти не настане разом із невдовзі очікуваним недільним законом у Сполучених Штатах. Тоді Його помста спаде на церкву, яка відмовилася пізнати час своїх відвідин, і водночас розпочнеться поступовий суд над Вавилонською блудницею.

У день Його благовоління Він обіцяє утішити всіх скорботних, а тих, хто сумує в Єрусалимі, проілюстровано в дев'ятому розділі Єзекіїля. Їхнє втішення приносить Утішитель через прийняття звістки пізнього дощу, яка тоді виливається на них. Але лише якщо вони розпізнають дощ. Коли вони отримають Утішителя й виконають працю відбудови стародавніх руїн через методологію «рядок на рядок», що в уривку з Ісаї проілюстровано як працю накладання лінії пророцтва, яка представляє спустошення священної історії, на іншу лінію пророцтва, що ілюструє спустошення, у цій праці вони відновлюють руїни багатьох поколінь. Тоді «чужинці» відповідять тим, хто в скорботі, яких піднесено як стяг, щоб чужинці побачили.

Проголошення Христом Його діла та служіння, викладене в шістдесят першому розділі книги Ісаї, є ділом і служінням ста сорока чотирьох тисяч. Це діло було проілюстроване у священних реформаторських рухах, а в 1989 році настав «час кінця», прообразом якого були всі попередні «часи кінця». Подібно до того, як один вірш — книга Даниїла, розділ восьмий, вірш чотирнадцятий — був визначений як основа та центральний стовп міллеритського руху, вірш, що є основою та центральним стовпом руху Future for America, — це книга Даниїла, розділ одинадцятий, вірш сороковий. Для міллеритів світло центрального стовпа було представлено як світло видіння при річці Улай, а для руху Future for America світло центрального стовпа було представлено як світло видіння при річці Хіддекел.

Світло, яке Даниїл отримав від Бога, було дане особливо для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улаю та Хіддекелу, великих рік Шінеару, тепер у процесі сповнення, і всі передречені події незабаром збудуться. Свідчення для служителів, 112.

Світло обох видінь, представлених двома ріками, взаємопов'язане і сповнюється в останні дні. Їхній взаємний "зв'язок" уособлює поєднання людського й божественного, що є звісткою, яку Сестра Вайт неодноразово ототожнює з Христовою звісткою в контексті того, що людське, поєднане з божественним, не грішить. Дві ріки символізують саме цей зв'язок.

Ніщо менше за досконалий послух не може відповідати Божому стандартіві. Він не залишив Свої вимоги невизначеними. Він не наказав нічого такого, що не було б необхідним, щоб привести людину в гармонію з Ним. Ми маємо вказувати грішникам на Його ідеал характеру і приводити їх до Христа, благодаттю Якого лише й можна досягти цього ідеалу.

Спаситель узяв на Себе немочі людської природи і прожив безгрішне життя, щоб люди не боялися, що через слабкість людської природи вони не зможуть перемогти. Христос прийшов, щоб зробити нас «причасниками Божої природи», і Його життя свідчить, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить.

Спаситель перемиг, щоб показати людині, як вона може перемогти. Усі спокуси сатани Христос зустрічав Словом Божим. Довіряючи Божим обітницям, Він отримував силу виконувати Божі заповіді, і спокусник не міг здобути жодної переваги. На кожному спокусу Його відповіддю було: «Написано». Так Бог дав нам Своє Слово, щоб протистояти злу. Вельми великі й дорогоцінні обітници належать нам, щоб завдяки їм ми «стали учасниками Божої природи, уникнувши тління, що у світі через пожадливість». 2 Петра 1:4.

Нехай той, хто зазнає спокуси, не дивиться на обставини, на власну слабкість чи на силу спокуси, але на силу Божого слова. Уся його сила — наша. «Слово Твоє, — каже псалмоспівець, — я заховав у своєму серці, щоб не грішити проти Тебе». «Словом Твоїх уст я беріг себе від стежок губителя». Псалом 119:11; 17:4. Служіння зцілення, 181.

Примноження знання у 1798 і 1989 роках означало зняття печаті з Божого пророчого Слова. Його Слово дає силу перемагати, як Він перемиг, і "Його життя свідчить, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить." Видіння ріки Улай — це видіння marah Його явлення, яке представлено пророцтвом про дві тисячі триста днів. Видіння ріки Хіддекел — це видіння chazon пророчої історії, яке представлено пророцтвом про дві тисячі п'ятсот двадцять років. Видіння marah представляє божественну природу, а видіння chazon — людську природу.

Обидві річки давнього Шінеару, тобто Улай і Хіддекель, або, як їх знають сьогодні, Тигр і Євфрат, зрештою зливаються у водний шлях Шатт-ель-Араб на півдні Іраку, а Шатт-ель-Араб потім впадає в Перську затоку. Ісус використовує фізичне і природне, щоб відобразити духовне, а видіння, пов'язані з двома річками, що нині перебувають у процесі сповнення, представляють зв'язок людського й божественного, який відбувається, коли вони наближаються до завершення свого шляху до моря. Ця істина закладена на початку двох пророцтв, представлених двома видіннями у восьмому розділі Даниїла, у віршах 13 і 14. Одне видіння — це питання, інше — відповідь, і логічно їх не можна відокремити.

Видіння людства, що окреслює попірання святині та війська, розпочалося у 677 році до н. е., а видіння божественності, яке окреслює появу Христа, розпочалося у 457 році до н. е. Зв'язок божественного й людського представлений двомастами двадцятьма роками, що поєднують дві початкові точки цих двох видінь. Двісті двадцять є символом «зв'язку

людства з божественним» і також виражається зв'язком між помноженням знання у час кінця в 1798 році та помноженням знання у час кінця в 1989 році.

Формалізоване послання, що походило від збільшення знань у 1798 році, вперше було представлено Міллером у 1831 році (а потім — у газеті Vermont Telegraph у 1833 році). 1831 рік — через двісті двадцять років після видання Біблії короля Якова у 1611 році. Біблія короля Якова являла собою двочастинний документ Старого і Нового Заповіту. Початок і кінець цих двохсот двадцяти років «пов'язали» божественне видання з людським виданням. Відомості людського видання були отримані від божественного світла, яке було розпечатане у час кінця в 1798 році, а потім були формалізовані через працю людського інструмента, який почав публікувати їх у 1831 році. Це було божественне видання з божественно запечатаним посланням, яке згодом було розпечатане людством і відтак представлено людським інструментом. Єврейське слово, перекладене як «publish» у Божому слові, означає: кликати, волати (до), бути знаменитим, гість, запрошувати, згадувати, давати ім'я, проповідувати, проголошувати, вимовляти, публікувати. Міллер почав публікувати своє послання у 1831 році, потім у 1833 році воно було буквально опубліковане у Vermont Telegraph.

Формалізоване послання, що постало внаслідок примноження знання 1989 року, вперше було опубліковане 1996 року (у журналі The Time of the End), через двісті двадцять років після публікації двох священних документів, відомих як Декларація незалежності у 1776 році (а згодом Конституція Сполучених Штатів) у 1789 році. Початок і кінець цих двохсот двадцяти років пов'язують божественне з людським, і роблять це через публікацію двох божественних документів, починаючи з 1776 року. Коли книга Даниїла була розпечатана в час кінця у 1989 році, формалізоване послання, яке постало завдяки праці людського знаряддя, було опубліковане у 1996 році. Послідовність була такою: божественна публікація, потім розпечатування, а тоді людська публікація.

В обох періодах часу кінця визначаються три етапи істини. Обидва вони починаються з божественної публікації як першого кроку, а людська публікація, що пояснює божественне послання, є останнім кроком. Середній етап — це коли Лев із племені Юди розпечатує божественне послання для тієї конкретної історії, а відтак обирає людське знаряддя, щоб зібрати світло, яке було розпечатане з божественного документа. Коли відбувається розпечатування, виявляється бунт з боку беззаконних, які не розуміють помноження знання. Отже, божественна публікація представлена першою літерою єврейського алфавіту, помноження знання представлено тринадцятою літерою, де проявляється бунт, а людська публікація особливого божественного послання для тієї історії — останньою літерою єврейського алфавіту, і разом ці три літери означають «істина».

Видіння при річках Улай і Хіддекел, які нині перебувають у процесі виконання, вказують на те, що в останні дні примноження знання від обох річок зливається воедино, щоб довести, що божественність, поєднана з людськістю, не грішить. Даниїл отримав видіння, що зображує явлення Христа наприкінці пророцтва про дві тисячі триста років у 1844 році, коли він перебував біля річки Улай.

І я бачив у видінні; і сталося, коли я бачив, що я був у Шушані, у палаці, що в провінції Еламу; і я бачив у видінні, і я був при річці Улаї. Даниїла 8:2.

Даниїл отримав видіння, яке представляє видіння двох тисяч п'ятисот двадцяти років пророчої історії, коли перебував біля річки Хіддекель.

І в двадцять четвертий день першого місяця, коли я був на березі великої ріки, яка зветься Хіддекел. Даниїл 10:4.

Згодом Гавриїл визначив мету видіння хазон про річку Хіддекел у чотирнадцятому вірші.

Тепер я прийшов, щоб дати тобі зрозуміти, що спіткає твій народ в останні дні: бо видіння це ще на багато днів. Даниїла 10:14.

Видіння, дане біля річки Улай, вказує на «явлення» Христа (божественність), коли Він раптово прийшов у Свій храм 22 жовтня 1844 року. Воно символізувало «божественність», що входить до храму мілеритів (людство) того дня, бо День викуплення, тобто день «єдності», означає поєднання божественного з людським. Видіння, дане біля річки Хіддекел, вказує на те, що спіткає Божий народ (людство) в останні дні.

Початком видіння «явлення» був 457 рік до н. е. Двісті двадцять років після пророчого періоду, що окреслює потоптання святині та воїнства, який розпочався у 677 році до н. е. Завершення двохсот двадцяти років, які були пов'язані між собою в початковій точці двох видінь, було позначене Дивним Рахівником, який також є Дивним Лінгвістом у Авакумі 2:20.

А Господь у святому храмі Своєму: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

Зв'язок людського і божественного, який на початку був представлений початками двох пророцтв, був визначений у спільному для них завершенні розділом і віршем, які описували появу Божества, що раптово увійшло до храму, який Він збудував протягом сорока шести років, що почалися в час кінця в 1798 році і закінчилися сорок шість років потому, 22 жовтня 1844 року.

Хіба ви не знаєте, що ви — Божий храм, і що Дух Божий перебуває у вас? Якщо хтось осквернить Божий храм, того Бог погубить; бо Божий храм святий, і цей храм — ви. 1 Коринтян 3:16, 17.

22 жовтня 1844 року, згідно з видінням «явлення», Авакум встановив, що Господь перебуває у Своєму святому храмі. Він відбудував храм, який був зруйнований і потоптаний протягом двох тисяч п'ятисот двадцяти років, за сорок шість років.

І скажи йому, кажучи: Так говорить Господь Саваот: Ось Муж, ім'я Йому Паросток; і він виросте зі свого місця та збудує храм Господній. Саме він збудує храм Господній; і він понесе славу, і сяде та правитиме на своєму престолі; і буде священиком на своєму престолі, і рада миру буде між обома ними. А вінці будуть для Хелема, і для Товійї, і для Єдаї, і для Хена, сина Цефанії, на пам'ять у храмі Господньому. І прийдуть ті, що далеко, та будуватимуть у храмі Господньому, і ви пізнаєте, що Господь Саваот послав

мене до вас. І це станеться, якщо ви старанно будете слухатися голосу Господа, Бога вашого. Захарія 6:12–15.

У Євангелії від Івана 2:20, після того, як Христос очистив храм, що, за словами сестри Вайт, було виконанням третього розділу Малахії, як і 22 жовтня 1844 року, Посланець Завіту раптово прийшов до Свого храму.

Ісус відповів і сказав їм: Зруйнують цей храм, і за три дні Я знову зведу його. Тоді юдеї сказали: Сорок шість років будувався цей храм, а ти за три дні зведеш його? Та Він говорив про храм Свого тіла. Івана 2:19-20.

На виконання третього розділу книги пророка Малахії Христос раптово прийшов у Свій храм, коли очистив храм на початку Свого служіння у другому розділі Євангелія від Івана, що було прообразом 22 жовтня 1844 року. Очищення храму Христом у другому розділі Євангелія від Івана і 22 жовтня 1844 року стали виконанням третього розділу книги пророка Малахії. У другому розділі Євангелія від Івана, у двадцятому вірші, повідомляється, що людський храм споруджували сорок шість років, а божественний храм було піднято за три дні. Людський храм стає «святим храмом» Авакума лише тоді, коли божественність раптово входить у нього, як це сталося 22 жовтня 1844 року, бо божественність, поєднана з людською природою, не грішить. Видіння двох великих рік Шінеару свідчать про істину, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить.

Ми продовжимо розгляд сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла в наступній статті.

І ви також, як живі камені, будуетесь в духовний дім, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. 1 Петра 2:5.